

VLČKOVIZE: Lid vs. Karel Kryl. Kritizoval Havla, pokrytectví i rozpad Československa

Když jsem teď psal profil Karla Kryla jako textaře, narazil jsem po letech znovu na jeho konflikty s většinovou polistopadovou českou společností ze začátku devadesátých let.

Kryl byl svérázný člověk, jenž si potrpěl na image rebela, který jde za každou cenu proti všemu a proti všem, kteří s ním nebyli na stejné lodi. Měl nutkavou potřebu jít proti proudu, ale zároveň byl jako každý správný básník tak trochu vizionář.

Co se mu nelíbilo na polistopadovém pokračování sametové revoluce?

Asi nejvíc ze všeho Kryl kritizoval skutečnost, že se představitelé bývalého režimu a lidé spojení se strukturami StB velmi rychle transformovali v nové podnikatele a politiky bez jakéhokoli trestu či morální reflexe. Nebyl sice tak radikální jako jeho literární kolega Jan Beneš, který navrhoval vystřílet všechny komunisty, ale v podstatě s ním sympatizoval. Když jsem mu řekl, že ve straně bylo jeden a půl milionu členů, řekl, že to je jedno, ztrátu deseti procent obyvatelstva bychom unesli. No, měl už hodně pod čepicí.

Krylovým společensky daleko nepřijatelnějším dobovým prohřeškem byl názor na samotného Václava Havla. Vadilo mu, že se obklopoval svými kámoši, které považoval za kariéristy a diletanty. Kritizoval novou politickou garnituru za pokrytectví, touhu po moci a ztrátu ideálů. Jestliže s jeho hořkými výhradami proti komunistům na nových postech se dalo tu a tam souznít, tohle bylo v roce 1992 bourání ikony.

Mnozí tvrdili, že je spíš frustrovaný, že v polistopadovém establishmentu nedostal žádnou funkci. Ztratil tím hodně přátel a obdivovatelů. Znal jsem pár lidí, kteří dokonce vyhodili album Bratříčku, zavírej vrátka do popelnice. Jako redaktor Rocku&popu jsem se s ním vídal příliš málo, abych se s ním právě o tom bavil, ale vím, že kolegu Jirku Černého Krylovy řeči na tohle téma hodně bolely.

Krylovi vadil také rozpad Československa, i když veřejnost sice výrazně zakňourala, ale rychle se na tuto událost začala dívat pragmaticky. Nelíbil se mu ani způsob privatizace. Považoval ji za bezohlednou a amorální. Jak ji ale realizovat jinak, říct nedokázal. A vůbec, nová společnost mu připadala příliš konzumní. Už tak nepříjemný člověk připadal většině společnosti svými existuje protivnej jak čínže.

Ale když se na to z dnešního pohledu dívám, všechny ty Krylovy řeči procházely ve společnosti sice s výhradami, ale víceméně klidně. Úcta k jeho slavným písním zůstávala nedotknutá. Havel si jeho protestní rétoriky nevšímal, bulvár byl teprve v začátcích, lidi měli jiné starosti a hlavně – sociální sítě ještě neexistovaly!

